

Барні 613

КУПИТИ

Про книгу

Із відомою співачкою Марією Лакрицькою кояться дивні речі. Усе почалося після болісного розлучення з чоловіком. Загадкові повідомлення від невідомого абонента. Дивні люди, які згодом виявляються не тими, за кого себе видавали спочатку. Предмети, що на ранок опиняються не там, де їх залишили ввечері. Що це? Хто саме переслідує співачку? І взагалі — що це все означає? Це реальність чи тільки плід запаленої уяви чутливої нервової жінки? Як би там не було, коло стискається. І Марія — всередині цього зловісного кола.

Марія стояла біля високої брами й милувалася ошатним сірим будинком. Як зауважила ріелторка, австрійський люкс колись належав коханці графа Потоцького, ім'я якої загубилося на сторінках їхньої історії. Коханка Потоцького мешкала на четвертому поверсі, а решту апартаментів здавала в оренду. Будинок мав п'ять поверхів і особливу цікавинку — старий австрійський ліфт. Будь-яка автентика страшенно подобалася Марії. Вона була в захваті від того, що будинок має свою загадкову історію. Також ріелторка сьогодні обмовилася, коли передавала Марії ключі від квартири, що саме на її поверсі в часи Другої світової війни функціонувало справжнє підпільне казино. Загалом усі цікаві історії про будинок стосувалися лише четвертого поверху — саме там і розташовувалася квартира Марії. Історія могла бути лише вдалим піар-ходом власників, банальною вигадкою, та Марія цим не переймалася. Зрештою, яке це мало значення?

Жінка ще раз глянула вгору, уважно роздивилася двох кам'яних лицарів. Наче справжні охоронці, вони дивилися з даху високого будинку на гамірну вулицю Коперника. Колись давно, коли Марія була маленькою, а було це справ. ді дуже давно, її батько називав вулицю Коперника львівською Волл-стріт. Батько працював у банку — гігантському сірому будинку, що нагадував малій Марійці середньовічний замок. Батькова робота викликала в неї особливий трепет. З дитинства вона добре засвоїла: щоб добре жити, треба багато працювати. Так не раз казав батько. Він завжди приносив їй багато подарунків, возив на найкращі курорти. Якось само собою повелося, що дівчинка була ближчою з батьком, аніж із матір'ю. Навіть коли тато сварився з мамою й та тихо плакала, Марія без жалю йшла з батьком гуляти. Він демонстративно забирав дівчинку на вулицю і вкотре осипав подарунками. «Моя королівна!» — казав він. А вона вірила. І, мабуть, завдяки цій вірі у свою особливість, вищість над іншими,

рішуче йшла до своєї мети. Ніколи не слухала, коли їй закидали, що вона слабка співачка чи що в неї не артистична зовнішність.

Мати навчила її грати на бандурі. Потім було музичне училище, пізніше — консерваторія. А далі гастролі, гастролі, гастролі... Тріо бандуристок, у якому Марія стала головним сопрано. Виступи за кордоном. Прославляння української пісні й української бандури. Хай там як, але вона багато зробила для своєї країни. Можливо, навіть значно більше, ніж усі ці говоруни, що одягають у ФБ вишиванки та ставлять жовто-блакитні прапорці собі на аватарку.

Так склалися обставини, що саме сьогодні, коли в неї в правій кишені дублянки лежить ключ від нової квартири, у лівій кишені — ще й медаль. Вона отримала II зранку в ратуші на площі Ринок. Нагороджував Марію сам мер міста. Це було дуже трепетно. Окрім медалі, вона отримала ще грамоту й коробку львівського шоколаду. Як давно вона вже не їла нічого солодкого! Усі три етапи хімії. І хоча зараз ремісія, вона все одно не дозволяла собі нічого шкідливого, навіть шоколаду. Береженого Бог береже.

Марія затрималася ще на мить. Сам факт того, що в будинку на першому поверсі багато десятиліть функціонував магазин музичних інструментів, видався їй хорошим знаком. Мало того, у величезній скляній вітрині на найпочеснішому місці стояли три бандури — дві чернігівські й одна львів'янка з перемикачами. Це теж дуже символічно, адже Марія прославилася саме завдяки тріо бандуристок, у якому грала на інструменті з перемикачами. Марія радісно всміхнулася і глибоко вдихнула, як тоді, коли була ще малим дівчиськом і вірила, що під час хороших думок треба глибоко затримувати повітря. Затамувавши подих, шістдесятирічна Марія швидко забігла в довгий темний під'їзд і, не видихаючи, поквапилася до старовинного австрійського ліфта. Натиснула на кнопку виклику — і лише тоді знову почала дихати у звичному режимі. Ця дитяча витівка розвеселила її, на обличчі з'явився рум'янець.

Ліфт був старий. Поки він неквапно спускався до першого поверху, ліворуч відчинилися двері. Вийшов літній чоловік якоїсь зовсім сірої зовнішності.

— Добрий вечір! — дзвінко, як дівчисько, привіталася Марія.

— Доброго здоров'ячка, — у тон їй відповів чоловік.

— Я ваша нова сусідка. Марія, — провадила жінка.

— А я ліфтьор.

— Хто?

— Ліфтьор, — повторив він. — Конструкція ліфта стара.

Потребує догляду. Мешканці дому обрали для цього мене. Виділили цю кімнатину. То я тут про всяк випадок завжди стежу, щоб ніхто не застрягав

— А що, часто таке буває?

— Нечасто...

Ліфтер хотів ще щось додати, але двері роззявили пащеку, і Марія з винуватою усмішкою забігла всередину. Там висіло старе дзеркало — побачила своє відображення з «ідіюцькою», як їй здалося, усмішкою. «Хороший сьогодні день. Давно не хотілося от так просто радіти», — виправда вуючи саму себе, подумала вона.

Вийшла на своєму поверсі і встромила ключ у замок старих дерев'яних дверей.

Вона нічого не міняла в цій квартирі. Навіть не робила ремонт, щоб «освіжити» стіни. Помешкання не мало «втомленого» вигляду, як це часто буває на вторинному ринку. Все дихало старовиною. Дивував той факт, що тут було багато антикваріату, що пережив війну і совети.

У квартирі збереглися двометрові різьблені панелі з червоного дерева, такі ж двері, височезні кахлеві пічки на всю висоту чотириметрової стелі. Але найбільше Марію вразила стара металева ванна на ніжках у формі різок і маленькі умивальники з кранами, на яких збереглися написи німецькою мовою.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ